

Poštnina plačana v gotovini

10

LETNIK 41

JUNIJ

1932-1933

VSEBINA 10. številke: Alojzij Košmerlj: Dragi Marijini otroci! — Franjo Neubauer: Cvetlice — sestrice (Pesem) — Janez Pucelj: Otroci se pogovarjajo o koledarju Esen: Tiha noč (Pesem) — Biserni jubilej nadškofa Jegliča — Vaš prijateljček — Mirko Kunčič: Slepí deček (Pesem) — Venceslav Winkler: Otrok z jabolki — Marijin vrtec — Rešitve.

Angelček stane za vse leto Din 5.—.

Lastnik »Pripravniki dom« v Ljubljani. Urednik in upravnik Vinko Lavrič, Ljubljana, Sv. Petra cesta 91
Tiska Jugoslovanska tiskarna (K. Čeč)

Alojzij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Pred mnogimi leti je živel v Rimu pobožen svetnik Filip Neri. Bil je zelo vesele narave. Vsi, ki so ga poznali, so ga vzljubili kot dragega prijatelja. Posebno radi so ga imeli otroci. Saj ga je bila sama dobrota in sama veselost. Bog je dal svetemu Filipu prav posebne darove. Pravijo, da je znal vsakega potolažiti. Nekega dne je prišel k njemu prijatelj, ki je bil v velikih težavah. S solzami v očeh je tožil svetemu Filipu svojo stisko. Pa je dobri sveti Filip razprostrl roke in pritisnil žalostnega prijatelja na svoje srce, in glejte, v tistem trenutku je izginila vsa žalost in vsa bolečina, v dušo ubogega moža pa je prišla sladka tolažba. Tak blagoslov se je izlival iz čistega in vselega srca svetega Filipa Nerijsa.

Pri spominu na tega ljubeznivega svetnika, ki je imel tako čudovito srce, pa mislim na našo ljubo nebeško Mater Marijo. Če je bilo že srce ubogega človeka polno dobrote in ljubezni, kako dobro in ljubeznivo more biti šele Marijino prečisto Srce. Saj je Marija prva za Bogom, prva po svetosti, pa tudi prva po ljubezni in dobroti. Vsi ljudje in vsi angeli skupaj ne dosežejo Marije v njeni ljubeznivi dobrotljivosti.

Na Francoskem nekje leži prekrasna dolina, polna dehtečih rož. Pa pravijo, da v tej dolini raste čudežna roža. Kdor jo najde in utrga, njemu se izpolni vsaka želja, ki jo nosi v svojem srcu.

Otroci! Taka čudežna roža je Marijino prečisto Srce. Plamen ljubezni gori iz njega, bele in rdeče rože ga krasi, pa izpolni vsako željo njim, ki to prečisto,

predobro Srce častijo in pomoči prosijo. Saj pravi ona lepa molitev: »Spomni se, o premila Devica Marija, da še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ti koga zapustila, ki je pod tvoje varstvo pribežal, tebe pomoči prosil, se tvoji prošnji priporočal...« Ste slišali? Še nikdar ni Marija nikogar zapustila. Dà, zares! Marijino prečisto Srce je čudežna roža, ki izpolni vsako željo vernim, pobožnim ljudem. Vsako željo, ki je Bogu v čast, duši pa v zveličanje. Vsako željo tako, kot je za nas najboljše.

Kadar mislim na dobroto Marijinega Srca, mi vedno pride na spomin svatba v Kani galilejski. Saj veste, v kakšno zadrego sta tam prišla ženin in nevesta: sredi gostije je zmanjkalo vina. Kako ju bo sram, ko bo treba gostom povedati: vina ni več. Strašno! Kaj naj storita? Vina ni, denarja ni. Kaj bodo rekli povabljeni gostje? Ali se jima ne bo vse mesto smejalo? — Kdo opazi prvi to zadrego? Marija, dobra Mati. Brž gre k Jezusu in ga poprosi: »Vina nimajo.« In še služabnikom naroči: »Vse, karkoli vam Jezus poreče, storite!« In dobri Jezus usliši prošnjo svoje prečiste Matere in spremeni vodo v vino in razveseli svate, ženinu in nevesti pa pomaga iz sitne zadrege.

O Marija, dobrota tvojega prečistega Srca je tako velika kot morje!

Sveta katoliška Cerkev nas vabi, da bi Marijino prečisto Srce vsi prav radi in pobožno častili. Vsako leto obhaja sveta Cerkev spominski dan Marijinega Srca. V soboto po osmini svetega Rešnjega Telesa je Marijino prečisto Srce. Letos bo to ravno na kresni dan, 24. junija, ko je god sv. Janeza Krstnika. Ko bodo na predvečer goreli kresovi po naših hribih in gričkih, pa bomo mislili Marijini otroci na oni veliki kres ljubezni, ki gori v Marijinem Srcu za vse ljudi in še posebej za nas. Pa se spomnimo tedaj še na to, da tudi v našem srcu ogenj ljubezni do Marijinega Srca znova razpihamo. Še več ljubezni do Marije, še več vere in zaupanja v njeno Srce!

Kaj bi mogli v mesecu juniju Mariji v veselje storiti?

Dragi Marijini otroci, tole vas prosim: Ko molite v juniju svojo jutranjo in večerno molitev, pristavite vselej tale pobožen zdihljaj:

»Sladko Srce Marijino, bodi moje rešenje!»

To bo Mariji v veselje in vaši duši v veliko korist za ta in za drugi svet.

Pa še tole: Častite v juniju tudi presveto Jezusovo Srce. Saj dobri ljudje pravijo: »Kdor hoče Marijo častiti, mora Jezusa ljubiti!« Jezusovo in Marijino Srce — to sta dve svetli zvezdi, ki nam sijeta v mesecu juniju. Potrudili se bomo, da ju ne žalimo z grehom. Prav pridni bomo in prav pobožni. Čim večkrat k sveti maši in k svetemu obhajalu! Vse za Jezusa po Mariji!

Ob koncu pa polagam pred oltar Marijinega Srca vročo prošnjo za vse Marijine otroke širom naše slovenske domovine, dà, širom sveta:

»Marijino prečisto Srce, varuj nedolžno mladino vsakega temnega dne!»

Franjo Neubauer:

Cvetlice — sestrice.

*Séstrica tvoja
cvetka je vsaka;
solnce jo greje,
dež jo namaka.*

*Dokler jo ljubi
nebni obok,
raste vesela
kakor otrok.*

*Tudi ti dete,
ljubi cvetice,
v suši prilivaj
hladne vodice!*

*Plačajo rože
tvojo ljubav
s krasom cvetočim,
polnim vonjav.*

Janez Pucelj:

Otroci se pogovarjajo o koledarju.

Mali srpan — julij.

»V torek bodo pa spet kresove žgali.«

»Zakaj? Saj je bil kres prejšnji mesec!«

»V sredo je god sv. Cirila in Metoda!«

»Sveti Ciril in Metod sta bila slovanska apostola,« obrazloži Jože.

»Kako apostola? Peter je bil apostol, ki ga je Jezus postavil za prvega, pa njegov brat Andrej in Janez, ki ga je Jezus najrajši imel, pa spet njegov brat Jakob, Tomaž, ki je bil trde vere, in Juda Iškarijot, ki je Jezusa sovražil in izdal — o Cirilu in Metodu pa niso nič povedali gospod Anton, da bi bila apostola.«

»Seveda ne tako apostola, kot so bili Peter in Janez in Jakob in Tomaž, da bi bila z Jezusom hodila, saj sta živela 900 let kasneje, kakor je Jezus po zemlji hodil. Sv. Ciril in Metod sta slovanska apostola, ker sta prinesla Slovanom sveto vero.«

»Kaj smo Slovani šele tako malo časa kristjani?«

»Kakih tisoč let. Prej pa so bili Slovani pogani. Molili so celo kopico bogov: Perun so rekli enemu.«

»Joj, Perun, tako je ime našemu psu!« se zavzame Bernardek.

»— pa Triglava pa Morano, ki je bila boginja smrti —«

»Pa Kurenta, boga vseh norcev!« ve Grahut.

»Pa tvojega patrona,« dostavi Lizika.

»Saj, Lizika! Pa patrona vseh noric!« jo spopolni Grahut.

»Sv. Ciril in Metod pa sta našim očetom prinesla pravo vero.

Sv. Ciril in Metod sta bila Grka. Rodila sta se v Solunu iz imenitne hiše. Ponujali so jima visoke časti, ona pa sta šla rajši v samostan in postala meniha. Pozneje sta šla na Moravsko in sta tam razširjala sveto vero in od tam tudi med Slovenci. Skozi naše kraje sta romala v Rim k papežu. Tam v Rimu je sv. Ciril umrl in so ga pokopali z velikimi slovesnostmi. Svetega Metoda pa je papež poslal nazaj na Moravsko za nadškofa. Ko je prestal dosti preganjanj, je tudi Metod umrl na Moravskem. Njegovi učenci pa so se potem razkropili med Hrvate in druge južne Slovane. Sveti Ciril in Metod sta prevedla sveto pismo na slovanski jezik. Zato ker sta Slovanom prinesla sveto vero, jim pravimo slovanska apostola.«

»Zakaj pa niso vsi slovanski narodi katoličani? Zakaj jih je toliko pravoslavnih: Srbi, Bolgari, Rusi?« vpraša Mirko.

»Zato, ker so k tem narodom prihajali misijonarji, ki so se ločili od katoliške Cerkve. Prav tiste čase je začel v Carigradu neki mož, Fotij, ločitev od rimske Cerkve — in prav tiste čase so se tudi začeli Slovani spreobračati iz poganov v kristjane. In kamor so prišli misijonarji, ki so se bili ločili od prave rimske Cerkve, tja so tudi zanesli pravoslavno vero. Tako so prišli ti slovanski narodi bolj po nesreči v pravoslavno vero kot po svoji krivdi.«

»Zato pa moramo zanje moliti, da bi se spet združili s pravo Jezusovo Cerkvijo.«

»Pri nas smo vsi zapisani v Apostolstvo svetega Cirila in Metoda!« se pohvali Špelica.

»Kaj pa je to?« vpraša Cilo.

»Taka bratovščina za zedinjenje pravoslavnih kristjanov s katoliško Cerkvijo. Še Slomšek jo je ustanovil, ki bo nemara sam svetnik.«

»K svetemu Cirilu in Metodu pa moramo tudi moliti, da bi naš narod sam ne izgubil prave vere.«

»Pa tudi to, da bi se ves slovenski narod zedinil v Jugoslaviji,« reče Mirko in kaže: »Lejte, tam tisti greben so Karavanke: tam zad so koroški Slovenci, ki so pod Avstrijo. Naprej so Kamniške planine, tu sta Krim in Mokrec, tam ribniška Mala gora —«

»Lej, tista bela pika je pa Sveta Ana,« si jo je dobro zapomnil Tone Grahut. »Tam sva bila z materjo na žegnanju, pa me je tako čevelj ožulil, da sem se moral sezuti in so mi mati z ruto obvezali nogo, da sem kar po eni odskakoval za njimi.«

»Kaj če žulj; jaz sem imel že pasji poštrkavec,« reče mukotrpno Jurko Zlatorepec.

»Oh, meni so pa že mati umrli!« klikne Grahut, da ga vsi pogledajo.

»Potlej naprej je Velika gora, Križna gora in zadaj Snežnik; še naprej Javornik, Nanos — vse tam zad so Slovenci, ki jih stiskajo Italijani in bi radi, da bi zatajili slovenski jezik in narod.«

»Pa ga ne bodo!«

Hej, Slovani, naša reč slovanska živo klije,
dokler naše verno srce za naš narod bije.
Živi, živi, duh slovanski, bodi živ na veke,
grom in peklo, prazne vaše proti nam so steke!

Veliki srpan — avgust.

»Mi se bomo pa peljali na velike Maše dan k Novi Štifti tja na Ribniško,« se pohvali Majerčkov Bernardek. »Na božjo pot! Tam, pravijo, je tako lepa cerkev.«

»Sem bil že tam,« reče tehtno Jože. »O veliki Maši je tam velik shod: pridejo tudi Kočevarji in Bajtarji, še Belokranjci. Takrat je pri Novi Štifti véliko žegnanje.«

»Zakaj takrat?«

»Zato ker je v oltarju Marija vnebozveta. To je oltar pri Novi Štifti! Visok do stropa, ves zlat, in kadar vzamejo proč podobo, da je odprt, takrat kar oči jemlje, tako se vse blešči, in z oblakov te gleda Marija vnebovzeta. In veliki Šmaren pa je vprav praznik Marijinega vnebovzetja.«

»Kako vnebovzetja?« vpraša Bernardek, da bi bolj vedel, zakaj se bodo peljali o veliki Maši k Novi Štifti na božjo pot.

»Jezus je šel sam s svojo močjo v nebesa, zato pravimo Jezusov vnebohod; Marija pa ni šla v nebesa sama s svojo močjo, ampak jo je vzel Jezus, zato pravimo Marijino vnebovzetje.«

»Saj je tudi druge svetnike vzel v nebesa!«

»Seveda, ampak Marijo je vzel tudi s telesom v nebesa! Marijo je Jezus izročil na križu v varstvo svetemu Janezu, ko mu je rekel: Glej tvoja mati! Od takrat je Janez Marijo k sebi vzel za svojo mater in je skrbel zanjo. Potem je Marija umrla. Sladko je umrla, kar zaspala je, nič ni bila bolna; umrla je, ker je komaj čakala, da bi prišla že k Jezusu. Jezus pa ni hotel, da bi strohnelo in segnilo telo njegove matere, zato jo je vzel po smrti s telesom k sebi v nebesa.«

»Kakor je bil rekel tisti Jairovi hčerki: Deklica, rečem ti vstani, ali tistemu mladeniču v Najmu: Mladenič, rečem ti vstani — — —«

»Mar kakor je bil zaklical prijatelju Lazarju: Lazar, pridi ven — — — tako je poklical Marijo: Mati, pridi ven iz groba k meni!«

»V nebesih jo je posadil na svojo desnico in jo okronal za kraljico nebes in zemlje.«

»Vse to je pri Novi Štifti tako lepo naslikano: Marija plava na oblakih, roke je razprostrla, in naproti ji hite Adam in Eva, Noe, Abraham in vsi očaki, preroki, kralj David, angeli in svetniki in sama presveta Trojica, ki jo vabi: Pridi, boš kronana!«

Vsi gledajo malce nevoščljivo Bernardka, da bo gledal s svojimi očmi vso to prelepoto. Bernardku pa kar vidoma leze glava kvišku.

»Da bi mogel še jaz tjakaj!« vzdihne Jurko Zlatorepec. »Lepo bi bilo — — ampak v nebesa, v nebesa, tja kjer je Marija v resnici in kjer so mati,« reče nenavadno resno Tone Grahut.

Z velikim srpanom ugasne vidovska visoka šola.
Jože Selan pojde v mesto v šole, da bi postal škof — kar se mu pa skoraj gotovo ne bo posrečilo.

Mirko Koprivec pojde tudi v mesto v šole, da bi postal učitelj — se mu bo morda posrečilo.

Tone Grahut stopi v šolo očetovo pri Svetem Vidu, da bi postal kolar — kar se mu bo skoraj gotovo posrečilo.

Tudi so Majerčkov oče Bernard prodali »pošto« ciganom za sto dinarjev.

Tako mine slava tega sveta.

Esen:

Tiha noč.

*Tiha noč — — —
Travnice so se sklonile,
na zelene blazinice
cvetke so glávice naslonile.
Nad posteljico priletel je
angelček bel;
ali njegovih peruti
belih ni čuti,
ko se čez otroke sklanjajo,
in jih pred vsem hudim zaslanjajo —*

Biserni jubilej nadškofa Jegliča.

Saj še poznate bivšega škofa ljubljanskega Antona Bonaventuro Jegliča. Čeprav bo kmalu minilo tri leta, kar se je poslovil od bele Ljubljane in šel v pokoj v tihi Gornji grad, je vendar spomin nanj še vedno tako svež. Vsi smo ga tako radi imeli in čeprav imamo zelo radi tudi sedanjega svojega škofa Gregorja, nočemo nikdar pozabiti škofa Antona Bonaventure.

Toliko je v letih svojega škofovanja v naši škofiji napravil in ustvaril. Saj ni mogoče vsega naštetih na teh-le straneh »Angelčka«. Versko življenje je pozivil, katoliško zavest je utrdil, narodno zavednost je vzbudil. Koliko je delal in molil in spovedoval in pridigal. Od zore do mraka, od mladosti do visoke starosti je šel le za enim ciljem: delaj in moli! 32 let se je žrtvoval kot škof za nas Slovence in če ne bi bil nič drugega storil, kakor da je ustanovil in sezidal velikanski zavod sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano, bi bil vreden, da bi mu mi Slovenci postavili spomenik.

Glejte, ta veliki sin slovenskega naroda bo obhajal letos konec meseca julija izreden mašniški jubilej. Dočakal je, da bo mogel obhajati biserno sv. mašo, to je šestdesetletnico, odkar je bil posvečen za duhovnika. Ta jubilej je zelo, zelo redek in malokateri duhovnik ga učka. Pomislite — šestdeset let! Pa šestdeset let dela, truda, žrtev, naporov in skrbi, dan za dnem, uro za uro! Tako je tem bolj čudovito, da kdo preživi šestdeset let mašništva in je ob koncu teh let še vedno čil, živahen, zdrav in prožen na duhu in telesu. Kajti tak je naš prevzvišeni gospod nadškof. Malo, zelo malo se mu pozna, da je šestdeset

let duhovnik, da je bil 32 let škof v težki in naporni ljubljanski škofiji in da je že 83 let star. Bog ga poživlja in ohranja na poseben način, da more zdrav in čvrst živeti in v tistem Gornjem gradu tam za Kamniškimi planinami moliti in se premagovati za nas, samo za nas, saj on zase ne potrebuje nič več, ko vsi vemo, da je svetnik.

Mi vsi tudi vemo, da je nadškof Jeglič velik prijatelj otrok. Kakor je v vsem postal posnemovalec ljubega Jezusa, tako ga je posnemal tudi v tem, da ima zelo rad otroke. Ali ste ga kdaj videli, kako je na birmovanjih objemal otroke, roke nanje pokladal in jih blagoslavljal? Kako prisrčno se je razgovarjal z njimi. Kako je ves oživel med njimi. In v šoli! Kako prisrčno jim je govoril in s kakšnim veseljem jim je delil podobice.

Zato moramo tudi mi njega radi imeti. Skazujmo mu ljubezen s tem, da molimo zanj. Za biserni mašniški jubilej pa še posebej kaj zanj žrtvuemo.

Takole naredimo: v juniju in juliju darujte vsa sv. obhajila, molitve (rožni venec, križev pot, litanije, četrte ure pred Najsvetejšim, vzdihljaje in kar si še sami izmislite) za biserni jubilej gospoda nadškofa. Zapišite si vse, kar boste zanj storili, do 20. julija pa pošljite »Angelčku« vse lepo na papirju napisano. Urednik bo vse zbral in uredil ter na dan biserne maše gospodu nadškofu izročil kot vezilo »Angelčkarjev«.

Vaš prijateljček.

Opoldne je deček komaj slišno zašepetal: »Žlico lurške vode!«

Ta voda je vedno lahko šla skozi razbolelo grlo, in jo je lahko pogoltnil, čeprav je moral vsako drugo vodo izpljuniti; zdaj se je pa prvič zgodilo, da tudi te ni mogel zaužiti. Tako je torej spoznal, da je z njim pri koncu, in zato rekel: »Očka, telefoniraj mojemu spovedniku, ker bom umrl; naj pride takoj s poslednjim oljem. Sama vidiš, mamica, da tudi lurška voda ne gre več skozi grlo. Naj mi spovednik ne prinese

svetega obhajila, ker hostije ne bom mogel zavžiti; zato mu reci: samo sveto olje!»

Nekaj hipov nato je Gvidon sedé začel svoj smrtni boj. Oči so mu postale steklene in srepe.

Mati je klečala ob njem, in ga z levico objemala, z desnico pa mu držala križ.

Bolniška strežnica mu je vbrizgala kafre. Vsi okoli postelje so molili in jokali.

»Srček moj,« mu pravi mamica, »ker ne moreš več govoriti, pa poglej ljubega Jezusa in ga poljubi, ter mu še enkrat in še večkrat povej, da ga ljubiš, da ga ljubiš bolj ko vse drugo, bolj ko nas vse!«

Gvidon zbere zadnje svoje sile in z vso svojo dušo večkrat zaporedoma poljubi križ.

Pride duhovnik in mu da odvezo. Gvidon ga še spozna. Prične se sveto poslednje olje. Komaj pa je zadnje maziljenje pri kraju, že zapazijo, kako se Gvidon nalahno dvigne in oči na široko odpre. Smehljaje gleda neko prikazen, stoječo nekoliko naprej od noge njegove postelje, proti vratom, ki držijo v salon. Naenkrat se nagne, kakor da se ji hoče približati in pravi: »Jezus, ljubim te,« nato pa s še slabotnejšim glasom: »Mamica!«

Pri tej besedi odplava v raj. Izpraševali so se, katero mamico neki je poklical. Matere pa imajo neki čut, ki jih ne more varati. Gospa pl. Fongalanska je že samo iz glasu spoznala, da Gvidon ni poklical nje, ampak »svojo nebeško mamico«.

Ko so čez nekaj časa pripravljali posteljo, na kateri naj bi počival sveti božji izvoljenček, so položili Gvidona materi v naročje, ki je sedela na klopi. Ko so gledali to ženo, kako joka, kako ljubeče gleda svojega sina na svojih kolenih, njegovo ubogo trupelce brez moči, ohlapne roke in vznak visečo glavico, se jim je zdelo, da gledajo žalostno Mater Božjo.

*

Končno vam priporočam: zgodaj prejmite sv. obhajilo, vi mali; pogosto ga prejemajte, vi večji! Le prosite doma, in povejte, da hrepenite po Jezuščku, in pa sv. oče je tako naročil, zato »treba ubogati, ubogati!«

Mirko Kunčič:

Slepi deček.

*Mati, podaj mi rokól
V polje povedi me in mi pokaži
rože, drevesa in bistre potočke,
da mi ne bo več tako hudo.*

*Črna noč je v mojih očeh.
Kakšno je sonce, kakšen je dan,
kakšni so ptički sredi poljan —
mati, povej!*

*Videl bi rad enkrat zarje jutranje
(vsak dan se se kopljejo v njih moje sanje),
rad bi sledil z očmi belim oblačkom,
ki vse dni romajo bogve kam.
Joj, tako plah sem v tej temi in sam ...*

*Mati, podaj mi rokól
Mati, pokaži mi božje nebo!
Sonce bi videl rad — ah, še rajše
kakor vso to lepoto svetá
samo enkrat
tebe, mamica, videl bi rad ...*

Venceslav Winkler:

Otrok z jabolki.

Solnce žge z najhujšim ognjem. Po cesti vodita dva Stretjega. Tretji ima povešeno glavo in zvezane roke. Dva hodita pokoncu in krepko. Cesta brni pod njima. Tretji omahuje, nagiblje se na desno in levo. Preko obraza se mu rdeči proga. Nemara je kri.

Peterček stoji ob cesti. V levici ima eno jabolko, v desnici dve. Gleda trojico. Dosti ne razume, samo to, da je čudno vroče, da drevje molči in v zrak trepeče in da mora biti tretjemu, srednjemu hudo, resnično hudo. Kradel je in so ga prijeli. Morda je bil lačen. Ali pa je koga ubil. Pa je mlad, njega so, topli, ko je krvav, ne pa on drugih.

Solnce žge. Na svetu je toliko stvari, kj jih ni mogoče razumeti. Peterček premišlja, potem se odloči. Stopi na cesto in pravi: »Hočeš jabolko?«

Zvezanec se zdrzne. V očeh, v mrtvih očeh zagori prečuden ogenj. Sunkovito dvigne roki in trepetajoče zahrope: »Daj!«

Peterček da ujetniku najlepše jabolko.

»Pustil« jekne osoren glas. Srednji zaječi in jabolko pade na tla in se zavalj v blato. Dva ostrá obraza prestrašita Peterčka, da zakrije oči.

»Naprej!«

Dva gresta pokoncu in krepko. Cesta brni pod njima. Tretji omahuje. Divje mu plapolajo oči. Lasje so mu pokrili čelo, da ne vidi koraka pred seboj.

Peterček joka. Srednjemu je hudo. Sveta ni mo-goče razumeti.

Po cesti je priropotal voz in zmečkal najlepše jabolko.

Marijin vrtec.

Zabava na Radni.

Spoštovani gospod urednik! Na notranjem dvorišču nas je sprejela godba in policaj, ki je skrbel za red. Godba je potem svirala med vso zabavo.

Najprej smo začeli razbijati lonce. To je bilo tako: od zida do zida je bila napeta vrv. Na vrvi je visel lonec, poln jabolk, orehov, krofov ali kaj podobnega. Potem je policaj kateremu dečku zavezal z robcem oči, ga nato vrtel po dvorišču in nazadnje postavil nasproti loncu. Deček je imel v roki dolg drog. Nato je z zavezanimi očmi šel proti loncu in če ga je našel, je udaril po njem z drogom, da so se iz lonca usula jabolka, orehi, krofi itd. Mi drugi pa smo jih lovili. Tisti pa, ki je lonec zadel, je šel najprej v »banko« po listek, nato pa ga je policaj spremljal v tako zvani »bufet«, kjer je dobil za nagrado kaj dobrega. Naj še povem, da je nekoč iz lonca padla mačka in nas vse prav pošteno presenetila. — Poleg tega smo streljali tudi s puščicami na klobase. Na dvorišču je bilo postavljeno lepo pisano stojalo, na stojalu je visela klobasa. Zbrali smo se v skupine. V vsaki skupini je bilo šest dečkov. Skupina se je postavila v vrsto in vsi dečki, ki so bili v skupini, so začeli po vrsti drug za drugim streljati na klobaso. Če je kateri zadel klobaso, je vsak od njegove skupine dobil košček, tisti, ki jo je bil zadel, pa je dobil največji kos. — Zanimiv je bil tudi »dvoboj na lesenem konju.« Dva dečka sta šla vsak na svojega konja (lesenega). Konja pa se nobeden ni smel nič držati z rokami, ampak le z nogami. Vsak deček je dobil v roke, iz cunj napravljen bat. S tema batoma sta se potem tepla, dokler ni kateri zdrknil s konja. Kdor je prvi padel s konja, je bil premagan. Zmagovalec pa je šel v »bufet« po nagrado. — Na dvorišču smo imeli tudi škaf vode. V vodo smo spustili pomarančo. Nato jo je šel kateri lovit. Ujeti pa jo je moral le z ustmi, z rokami si ni smel nič pomagati! Prav smešno je bilo, kako je včasih kateri po-

rinil vso glavo v vodo, pa še le ni mogel z zobmi zagrabiti pomaranče. Veliko pa jih je tudi imelo srečo pri lovu.

Po zabavi smo šli v cerkev k blagoslovu in krščanskemu nauku. Pri blagoslovu nas je bilo vseh skupaj nad 200 dečkov.

Ko je bil blagoslov končan, smo šli v gledališče. Tam nas je najprej zabaval »ameriški možiček« s svojim smešnim potopisom in drugimi šalami. Ko je končal, so nastopili njegovi igralci, ki jih je pripeljal iz Amerike. Na odru jih je pol ure vlačil iz zaboja, v katerem jih je pripeljal. Smeha je bilo na koše. Človek bi še počil od smeha, če ne bi prav tedaj zastor padel.

Kolman Pepi.

Rešitve iz 9. številke.

1. Posetnica: Poljedelec. **2. Vprašanje:** Niš, Ljutomer, Ljubljana. **3. Zvon:** Dol čez Dravo gre moj glas, Gospa Sveta, čuvaj nas!

Rešili so vse tri uganke: Iz Ljubljane: Zobjek A. in B., Jakulin S., iz Poljčan: Kolme M., Herzog K., Wutte B.; iz Kamnika: Repanšek P., Ogrin M.; iz Dobrniča: Barle Iv., Petek L.; iz Trziča: Mlinar J., Šolar J., Cankar F.; iz Št. Vida nad Ljubljano: Polajnar St., Kregar J., Ludviger M.; iz Most: Tršinar B.; iz Nove Štife: Špeh J.; iz Vitanj: Štark H., Makovšek M., Jakop M., Potočnik M., Kuzman M., Šruc K.; iz Rakovnika-Ljubljana: Marijin vrtec; iz Celja: Brečko A., Vrabčič M., Novačan A., Florič S., Butkovič M., Gaber A., Mernik A., Zabukošek N., Arzenšek M., Jazbinšek A., Agrež S., Knez M., Kožuh A., Vouk A., Stengel M., Gologranc I., Majcen Št., Golob O., Arman K., Gorjanc M., Superger A., Jug I., Lednik Lj., Trobec M., Lettig S., Jazbec J., Weiss M., König G., Majcenovič M., Cotič O., Mastnak A., Hubad M., Nieferrgall Z., Malus H., Škruba M., Troger V., Podsedensek Z., Teržan B., Lah D., Kunej O., Hubad S., Križnik T., Jager M., Zupan A., Cocej P., Prezelj M., Basle A., Pelicon E., Završek F., Skale I., Kuper Z., Bovha M., Maček M., Glinšek V., Kožuh N., Virant S., Krofl C., Košce M., Znidar A., Gračner K., Čanjevac N., Leskovšek A., Košutnik V., Dečman Z., Belej Š., Stropnik M., Vodopivec Lj., Krušič Z., Leskovšek A., Schlosser M., Streicher F., Waland G., Ramšak R., Zagar A., Aršek A., Povh M., Zupanc M. (Packe ne zamerim, saj ste pridne.); iz Mežice: Skok B.; iz Cerknice: Gornik Zd.; iz Selščka: Žrimšek J.; iz Drešinje vasi: Mlakar P.; iz Dobre: Kežman A.; iz Krškega: Černetič St.; iz Gaberja: Lacker J., iz Št. Jurija ob Tab.: Strouhal Ed.; iz Verda: Drašler T.; iz Pišec: Richter E., Kostanjšek R., Lipar F., Zevnik N., Medved M. in I., Godler M., Plevnik G., Živič A. in M., Grmovšek M., Umek A., Kostrevc A. in T., Zupan I., Šular T., Rožman A., Lapuh P., Gregorevčič V., Žniderič M., Peterkovič N., Ogorevc I. in L., Denžič T., Žmavc A., Petančič T. in P., Pavlič N., Kranjčič I. in V., Pšeničnik R., Brinovec R., Zagmajster T., Mikulec J., Kržan I., Sotelšek I., Verstovšek J. M. in T., Jagodič P., Hode I., Volčanjšek M., Šepetavc F., Urek M., Podvinski A.; iz Smlednika: Konjar F.; iz Št. Ruperta: Gornik I. (2); iz Šmartnega ob Dreti: Kočvar I.; iz Bistre: König Kr. (2); iz Slivnice p. Maribor: Jernejšek M., iz Št. Ruperta na Dol.: Lukek Z. (2); iz Karmelja na Dol.: Rainer Br.; iz Ljutomera: Peterka J. in Peterka Br.; iz Ruš: Novak Kr., Bačun Mar., Tramšek M., Nekrep M., Rep Mar.; iz Zagorja: Spolenak L.; iz Prilesja: Praznik A. in J.; iz Poljčan: Slatenšek R.; od Sv. Lovrenca v Slov. g.: Žmauc T., Matjašič J., Kranjc M., Erhatic F., Šegula A., Holc F., Janžekovič J., Vučina J., Lovrec A., Toplak J., Meznarič F. in J., Zorman A., Mohorič M.

Izreban je Petek Lojze iz Dobrniča.

Na svidenje v jeseni! Urednik in upravnik.

